

# PARLAMENT DE CATALUNYA

Presidència  
de l'honorable senyor Joan Casanovas

## DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 14 de juliol del 1936

### SUMARI

*S'obre la sessió a un quart de set i cinc minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.*

*És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.*

*Lectura d'un Projecte de Llei per a habilitar un suplement de crèdit de 100,000 ptes., amb aplicació a les partides del Pressupost ordinari semestral, per tal de contribuir a l'organització de les Olimpíades Populars, que han de celebrar-se a Barcelona en el mes actual. Passa a la Comissió corresponent.*

*Lectura d'un Projecte de Llei sobre redimibilitat de censos. Passa a la Comissió.*

*Ordre del dia:*

*Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de la barriada de Sant Antoni del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent.*

*El senyor Farreres i Duran, en nom de la Comissió, manté el dictamen. L'impugna el senyor Ruiz i Ponsetí. Consumeix un torn en pro el senyor Fàbrega. Resposta del senyor Amau, per la Comissió. Rectifica el senyor Ruiz i Ponsetí, al qual contesta el senyor Galés, per la Comissió. Intervé el senyor Duran i Ventosa, per la Minoria de Lliga Catalana. Rectifica novament el senyor Ruiz i Ponsetí. Resposta del senyor Galés a ambdós senyors Diputats. Rectificacions dels senyors Ruiz i Ponsetí i Galés. Finalment, s'acorda torni el dictamen a la Comissió.*

*Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de les Masies de Sant Hipòlit, per tal d'agregar-la al de Sant Hipòlit de Voltregà.*

*El senyor Abadal demana que el senyor Director general d'Administració Local, en absència del senyor Conseller de Governació, li doni uns aclariments respecte a la interpretació que cal donar a la Llei Municipal en l'assumpte que es discuteix. Li respon el senyor Lloret. Els senyors Abadal i Lloret rectifiquen. Intervenció del senyor Ruiz i Ponsetí. En votació ordinària s'aprova el dictamen, en els seus dos articles, que resta pendent de votació definitiva.*

*La Presidència proposa que, per haver-se de reunir la Cambra en Comissions, la pròxima sessió tingui lloc el dijous. Així s'acorda.*

*S'aixeca la sessió, prèvia la lectura de l'ordre del dia per a la vinent. És un quart de nou i tres minuts de la vetlla.*

S'obre la sessió a un quart de set i cinc minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Joan Casanovas.

Al Banc Roig hi ha els honorables senyors Consellers de Finances i d'Obres Públiques.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

**Lectura d'un Projecte de Llei per a habilitar un suplement de crèdit de 100,000 ptes., amb aplicació a les partides del Pressupost ordinari semestral, per tal de contribuir a l'organització de les Olimpíades Populares que han de celebrar-se a Barcelona en el mes actual**

(Un senyor Secretari dóna lectura al següent

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Finances i d'acord amb el Consell Executiu,

Decreto :

És autoritzat el Conseller de Finances per a presentar al Parlament de Catalunya un Projecte de Llei per mitjà del qual és habilitat un suplement de crèdit de 100,000 ptes., amb aplicació a les partides del Pressupost ordinari semestral, per tal de contribuir a l'organització de les Olimpíades Populares que han de celebrar-se a la nostra ciutat en el mes actual.

Barcelona, 11 de juliol del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.»

(L'honorable senyor Conseller de Finances passa a ocupar la tribuna de Consellers i llegeix el següent Projecte de Llei :)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

L'organització de les Olimpíades Populares que han de celebrar-se a la nostra ciutat en el transcurs del mes actual comporta unes despeses que caldrà subvenir principalment amb les aportacions de les entitats públiques. A l'efecte, el Govern de la República ha acordat contribuir amb la suma de 250,000 ptes., i la Generalitat, per la seva part, considera convenient aportar a aquella important manifestació cultural i esportiva la quantitat de 100,000 ptes. La circumstància que en el vigent Pressupost no hi figura consignació determinadament aplicable a l'objecte de referència comporta que el pagament de la dita aportació es realitzi amb càrrec a consignacions del Pressupost que cal considerar adients. Aquestes partides, però, amb la inversió esmentada, restaran totalment exhaurides, i precisarà que siguin augmentades per mitjà d'un suplement de crèdit, per tal que pugui atendre's degudament l'abonament de les atencions que procedirà satisfer en el transcurs de la vigència del Pressupost semestral corrent.

Per tant, el Conseller de Finances que sotsigna, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre al Parlament de Catalunya el següent

*Projecte de Llei*

Art. 1.<sup>r</sup> És habilitat un suplement de crèdit de 100,000 ptes., amb aplicació a les partides del Pressupost ordinari semestral vigent que s'esmenten a continuació i en la quantia respectiva que s'indica, per tal de contribuir a l'organització de les Olimpíades Populares que han de celebrar-se a la nostra ciutat en el mes actual :

|                                                                                                                          | Pessetes       |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------|
| Partida 71. Per a premis, festes, recepcions i obsequis organitzats per la Generalitat o als quals contribueixi. . . . . | 22,500         |
| Partida 811. Per a manifestacions esportives . . . . .                                                                   | 22,000         |
| Partida 1667. Per a despeses de viatge i desplaçaments en representació o per a serveis de la Generalitat. . .           | 3,500          |
| Partida 1671. Per a altres despeses generals sense consignació expressa en Pressupost . . . . .                          | 3,500          |
| Partida 1672. Imprevistos. . . . .                                                                                       | 48,500         |
| <b>Total. . . . .</b>                                                                                                    | <b>100,000</b> |

Art. 2.<sup>n</sup> L'import d'aquest suplement de crèdit serà cobert en la forma que determina l'art. 41 de la Llei d'Administració i Comptabilitat de la Hisenda Pública del 1.<sup>r</sup> de juliol del 1911.

Barcelona, 11 de juliol del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Finances, Martí Esteve.»

(Passa a la Comissió corresponent.)

**Lectura d'un Projecte de Llei sobre redimibilitat de censos**

(Un senyor Secretari llegeix el següent

«DECRET

Com a President de la Generalitat de Catalunya, a proposta del Conseller de Justícia i Dret i d'acord amb el Consell Executiu,

He resolt :

Autoritzar el Conseller de Justícia i Dret per a sotmetre a la deliberació del Parlament un Projecte de Llei sobre redimibilitat de censos.

Barcelona, 13 de juliol del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Justícia i Dret, P. Comas i Calvet.»

(L'honorable senyor Conseller de Finances, des de la Tribuna de Consellers, llegeix el següent Projecte de Llei, que passa a la corresponent Comissió :)

«AL PARLAMENT DE CATALUNYA

El Govern de la Generalitat ha cregut necessari disposar la redimibilitat dels censos, a volun-

tat del censatari, encara que s'hagués pactat la seva irredimibilitat. D'acord amb aquest principi es regula la forma i preu de redempció dels censos perpetus constituïts i dels que en el successiu es constitueixin. Respecte d'aquests es declara que el pacte d'irredimibilitat és nul i s'entendrà com no pactat, havent-se de consignar en tota escriptura d'establiment la quantitat líquida a percebre pel censalista en cas de redempció.

Per tant, el Conseller de Justícia i Dret, d'acord amb el Consell Executiu, té l'honor de sotmetre a la deliberació del Parlament el següent

## PROJECTE DE LLEI

### *Sobre redimibilitat de censos*

#### Disposició general

Art. 1.<sup>o</sup> Els censos perpetus, emfitèutics, ja siguin en domini o a nua percepció, o sense domini, els anomenats bords, els consignatius i els reservatius, constituïts actualment o que es constitueixin en l'esdevenidor, són redimibles a voluntat del censatari d'acord amb les disposicions d'aquesta Llei, encara que s'hagués pactat la seva irredimibilitat.

Es consideraran censos perpetus aquells en els quals la cessió del capital o de la finca sigui perpètua o per temps indefinit o per termini superior a seixanta anys.

## CAPÍTOL I

### *Redempció dels censos perpetus constituïts abans de la vigència d'aquesta Llei.*

Art. 2.<sup>o</sup> En les emfiteusis constituïdes abans de començar a regir aquesta Llei, encara que hi consti el pacte d'irredimibilitat, l'emfiteuta podrà exigir la redempció després de transcorreguts vint-i-cinc anys, comptats des de l'establiment.

El pacte d'irredimibilitat temporal deixarà de produir efecte un cop transcorreguts vint-i-cinc anys des de l'establiment.

Art. 3.<sup>o</sup> Quan a l'escriptura d'establiment s'hagi pactat la forma de redempció, l'emfiteuta podrà elegir entre el compliment íntegre dels pactes establerts i la forma de redempció regulada per aquesta Llei.

Art. 4.<sup>o</sup> L'emfiteuta no podrà exigir la redempció aïllada dels drets del censalista sens perjudici del que estatueixen els arts. 15 i 17. Seran respectats, però, els pactes que permetin la redempció, per parts, del valor de la pensió.

Art. 5.<sup>o</sup> El preu de redempció serà pagat en diner i al comptat. El censatari podrà demanar que se li donin tres terminis com a màxim, no inferior cada un a l'any i tampoc de menys del 33 per 100 del preu total de redempció.

Art. 6.<sup>o</sup> L'emfiteuta no podrà exigir la redempció mentre no es trobi al corrent de pagament de les pensions o lluïsmes deguts o no hagi realitzat les millors pactades.

Art. 7.<sup>o</sup> La redempció no declarada judicialment serà formalitzada en escriptura pública.

Art. 8.<sup>o</sup> La redempció de les emfiteusis amb domini s'efectuarà mitjançant el lliurament al censalista :

Primer. — En concepte d'extinció de la pensió, de la quantitat que resulti de capitalitzar-la, sense descompte, al 4 per 100, a menys que a l'escriptura de constitució hi figuri una base de capitalització de tipus superior.

Si la pensió es paga amb fruits, aquests s'estimaràn al preu mig que a la localitat respectiva o mercat més proper hagin obtingut els d'igual classe durant l'últim quinquenni en el qual la finca hagi estat de producció normal. Cas que la pensió constitueixi una part alíquota de fruits es capitalitzarà el valor de la pensió mitjana que resulti de les parts alíquotes percebudes pel censalista durant el quinquenni esmentat.

Si la pensió és progressiva la seva capitalització es farà a base de la que resulti ésser promig de les que correspondrien en el quinquenni proper.

Segon. — En concepte d'extinció de llúisme i de tots els altres drets dominicals, d'una quantitat igual a l'import d'un llúisme calculat arreu de Catalunya, a raó del 2 per 100, sobre el valor en venda de la finca o designa emfitèutica al temps d'ésser instada la redempció, després d'ésser deduït de l'esmentat valor; el capital de la pensió fixat en la forma establerta en el n.<sup>o</sup> 1 d'aquest article; el 2 per 100 del valor de la finca un cop feta l'anterior deducció, i el que s'hagués pagat per entrada.

La quantitat expressada en el paràgraf anterior serà incrementada amb la part proporcional d'un altre llúisme, a raó d'una trenta cinquena part del seu import, per cada any complert transcorregut, a comptar des de la data en què el darrer llúisme es devengà, i fins al màxim d'un llúisme.

Als efectes d'aquesta incrementació, el llúisme serà calculat a raó del 2 per 100.

Art. 9.<sup>o</sup> La redempció de les emfiteusis a nua percepció s'efectuarà mitjançant el lliurament al censalista :

Primer. — En concepte d'extinció de la pensió, de la quantitat que resulti d'aplicar, el número primer de l'article anterior.

Segon. — En concepte d'extinció del dret de fadiga i de tots els altres drets dominicals, de l'import d'una pensió.

Art. 10. La redempció dels censos sense domini, dels anomenats bords, dels consignatius i dels reservatius s'efectuarà mitjançant el lliurament al censalista de la quantitat a què es refereix el número primer de l'art. 8.<sup>o</sup>

Art. 11. En els censos emfitèutics o reservatius que s'hagin constituït amb subjecció a les disposicions del Codi Civil, el preu de la redempció consistirà en l'import de la valoració fixada, a menys que el censatari, fent ús del dret d'opció consignat en l'art. 3.<sup>o</sup> prefereixi acollir-se a les disposicions d'aquesta Llei.

Si el cens fos consignatiu, la redempció es farà tornant el capital rebut.

Art. 12. Els censos procedents de la desamortització que han estat objecte de la transmissió per l'Estat seran sempre redimibles en la forma estatuïda en l'art. 10.

Els censos desamortitzats no tramesos per

L'Estat es redimiran de conformitat a les normes especials vigents.

Art. 13. Quan un cens emfitèutic afecti a diverses finques que pertanyin a distints emfiteutes, es considerarà dividit en tants censos com finques afectades, i cada emfiteuta podrà exigir la redempció separada en el que afecti a la seva finca.

Quan el censalista hagi consentit expressament o tàcitament el prorrateg de la pensió entre els emfiteutes, la part de pensió capitalitzable serà l'assenyalada a l'emfiteuta que reclami la redempció. S'entén que hi ha consentiment tàcit per part del censalista quan habitualment ha percebut de cada emfiteuta una porció de la pensió total del cens.

En defecte de prorrateg, la capitalització de la pensió serà calculada sobre la part que resulti proporcionada a l'extensió de cada finca en relació a la total extensió superficial gravada.

Art. 14. Si el cens sols afecta una porció o designa de la finca el censatari, podrà redimir-lo amb independència dels que puguin afectar la resta de la finca.

Si no constés l'extensió de la porció o designa gravada, es presumirà, llevat prova en contrari, que correspondrà al censalista :

Primer. — Si és desconeguda l'extensió de totes les designes o porcions gravades que cada una d'elles comprén una quota part de l'extensió total gravada de la finca, dividida en parts iguals, segons el seu nombre ; i

Segon. — Si n'hi ha una o més, d'extensió coneguda, que les altres comprenen la diferència sobrant fins a l'extensió total gravada de la finca, dividida aquesta diferència en parts iguals al nombre de porcions o designes indeferenciades.

Art. 15. Quan sobre una finca emfitèutica hi hagi diversos dominis, directes i mitjans, l'emfiteuta podrà redimir-los simultàniament o successivament, per l'ordre que més li convingui.

En aquest cas la part de lluïsmes corresponent no acreixerà els altres censalistes.

Art. 16. En el cas que algun domini, directe o mitjà, estigui extingit per virtut de les Lleis desamortitzadores o per prescripció, la part de lluïsmes corresponent quedarà extingida a benefici de l'emfiteuta.

Art. 17. Si el cens fa corresponció, la capitalització de la pensió es farà deduïnt-ne l'import de la corresponció.

Si la corresponció pesa també sobre altres finques, sols es deduirà l'import del prorrateg de la corresponció, fet d'acord amb les regles de l'article 13.

El rediment quedarà subrogat en l'obligació de pagar les corresponcions deduïdes.

Art. 18. En la redempció de les finques del territori emfitèutic de Barcelona i del de Tortosa, la quantitat corresponent per extinció de lluïsmes i altres drets dominicals es distribuirà segons la proporció següent : si sols hi ha un censalista directe, li correspon tota ; si hi ha un directe i un mitjà, aquest rep tres quartes parts i el directe l'altra quarta part ; si hi ha dos mitjans i el directe, el segon mitjà o inferior té dues quartes parts i l'altre mitjà i el directe, una quarta part

cadascun, i si hi ha tres mitjans i el directe, correspon una quarta part a cadascun.

Art. 19. Les despeses ocasionades per la redempció seran de càrrec del rediment.

## CAPÍTOL II

### *Redempció dels censos constituïts des de la vigència d'aquesta Llei*

Art. 20. El pacte d'irredimibilitat dels censos és nul, i s'entendrà com no posat.

És vàlid, però, el pacte de no redimir durant la vida de l'establiment, o d'ell i una generació més, o durant un nombre determinat d'anys, que no podran excedir de seixanta, comptats des de l'establiment.

Si a la constitució del cens no figura el termini en què es podrà exercitar el dret de redempció, l'emfiteuta sols podrà exigir-la quan hagin passat divuit anys de l'establiment.

Art. 21. A tota escriptura d'establiment s'haurà de consignar, com a requisit essencial per a la seva validesa, la quantitat líquida que percebrà el censalista en cas de redempció.

Art. 22. En tot el que calgui seran aplicables, per analogia, les regles del capítol I.

## DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera. — Les emfiteusis temporals existents o que en l'esdevenidor es constitueixin no seran redimibles. La redempció de les compreses en el capítol VI del text refós de la Llei de Contractes de Conreu, del 21 de setembre del 1934, queda subjecte a les disposicions de la dita Llei.

Segona. — Els anomenats censos vitalicis són irredimibles en vida del censalista o censalistes sobre el cap dels quals s'hagin contractat, i es regiran per les normes pròpies del vitalici.

Tercera. — Els censals, carregats o no, podran ésser lluits en qualsevol temps pel censatari pagant al censalista el capital estipulat com a preu de lluçió, i en el seu defecte, del que resulti de capitalitzar la pensió al 5 per 100.

Quarta. — Queden prohibits els subestabliments amb domini, arreu de Catalunya, a partir de la vigència d'aquesta Llei.

Cinquena. — En les emfiteusis anteriors a aquesta Llei el lluïsmes serà del 2 per 100, arreu de Catalunya.

En les emfiteusis constituïdes després de la vigència d'aquesta Llei, el censalista sols tindrà dret a lluïsmes quan es pacti expressament, sense que mai, però, pugui ésser superior al 2 per 100.

Segueixen en vigor totes les disposicions particulars que eximeixen de lluïsmes, en alguns o tots els actes, en certs llocs o comarques de Catalunya.

Sisena. — El censatari pot alienar lliurement el seu dret.

Setena. — El censalista i el censatari tenen recíprocament el dret de fadiga en el cas de venda o dació en pagament del domini respectiu, sempre

que els hagi estat notificada personalment per mitjà de Notari.

Sols tenen dret de retracte quan no hagi estat feta aquesta notificació.

El dret de fadiga pot exercitar-se dintre dels trenta dies naturals següents al de la notificació. La fadiga no pot ésser objecte de cessió.

El dret de retracte pot ésser exercitat dins de l'any següent de la inserció de l'alienació en el Registre de la Propietat.

En les vendes judicials, el censalista o el censatari, segons correspongui, podran fer ús del retracte en el termini de tres mesos següents a la inscripció de la venda o adjudicació en el Registre de la Propietat.

Barcelona, 13 de juliol del 1936. — Lluís Companys. — El Conseller de Justícia i Dret, P. Comas i Calvet.»

## ORDRE DEL DIA

**Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de la Barriada de Sant Antoni, del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent**

*(Un senyor Secretari llegeix el dictamen.)*

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FARRERES I DURAN: Senyors Diputats: En absència del President de la Comissió, per trobar-se indisposat, aquest modest Diputat de la Comissió, en nom d'aquesta, no ha de fer altra cosa que mantenir el dictamen, i no vull molestar a la Cambra amb argumentacions que considero innecessàries.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: Aprofitant aquest dictamen que proposa la segregació de part de l'Ajuntament de Sant Antoni de Calonge, nosaltres volem insistir en el punt de vista, que ja hem manifestat altres vegades en aquest Parlament, de què, com a tesi general, som contraris a les segregacions municipals, a tot quan sigui d'un Municipi fer-ne dos. Nosaltres creuríem molt interessant, pel contrari, que en molts casos fos possible de dos Municipis fer-ne un, és a dir, anar a sumar pobles petits per a arribar a la integració de Municipis grans. Els Municipis grans donen en general lloc a poblacions que es van desenvolupant a poblacions pròsperes; i les poblacions pròsperes són un coeficient, un indicador del desenvolupament de la riquesa general. És per això que nosaltres sempre que sentim parlar de segregacions fem constar que en som contraris. Quan es va presentar la primitiva Llei Municipal a Catalunya a les deliberacions d'aquest Parlament, recordo bé que l'article pel qual es feien possibles aquestes segregacions venia redactat d'una manera tan vaga que totes les segregacions eren possibles, per petites que fossin les porcions segregades, i a dintre de la Comissió

redactora de la Llei Municipal vàrem insistir ja en aquest punt de vista que avui estem defensant aquí de què havíem de posar les majors dificultats possibles a les segregacions de Municipis. Aleshores proposàvem nosaltres que si el nou Municipi no tenia almenys una població de mil habitants, no era possible entrar a parlar de segregació. Dintre de la Comissió redactora d'aquesta Llei es va entrar en un regateig sobre si serien mil, si serien cinc-cents, i a l'últim es va matar a vuit-cents habitants; es va dir que la suma mínima d'habitants perquè fos possible la segregació havia d'ésser vuit-cents. Nosaltres, naturalment, érem els que havíem proposat mil habitants i per dos-cents habitants no ens havíem de fer forts a fer difícil l'aprovació d'aquest article de la Llei Municipal i vàrem acceptar aquesta transacció.

Avui ens trobem que el primer Municipi que s'aprofita d'aquell article de la Llei Municipal presenta el certificat de la seva població i té vuit-cents-u habitants. Aleshores, a nosaltres ens queda el dubte de si és la segregació que es fa en vistes de la Llei Municipal o si la Llei Municipal es va fer a la mida del Municipi de Sant Antoni de Calonge, perquè és un cas interessantíssim que fixéssim vuit-cents habitants i aquest Municipi en tinguí precisament vuit-cents-u; sembla que aquest u l'hagin fet exprés els simpàtics habitants de Sant Antoni per a fer possible la seva segregació. Però si la Llei diu que quan tinguin vuit-cents habitants es poden segregar i tenim un barri d'un Municipi que té vuit-cents-u habitants, estan dintre de la Llei i nosaltres no hi podem tenir res a dir.

Només hem de demanar en aquest cas, com en tots els altres que es puguin presentar, que sigui complerta la Llei. I és això el que no es dona en aquest cas, perquè la Llei Municipal de Catalunya no ha estat complerta en tramitar aquesta segregació, i això ho considerem nosaltres absolutament inacceptable.

Es va començar, és veritat — ho hem de dir tot aquí —, l'expedient de la segregació d'aquest Municipi de Sant Antoni de Calonge abans d'existir la Llei Municipal catalana. Es va començar, però l'expedient no anava gaire de pressa i va arribar el moment que la Llei catalana va estar promulgada. Creiem que la discussió i l'aprovació i promulgació d'una Llei general per la qual han de regir-se tots els seus Municipis és prou important perquè tots els expedients de segregació que hi hagués en curs s'haguessin d'aturar, sinó que es tornessin a començar per a adaptar-los a la nova Llei Municipal catalana. Això ho considerem absolutament indispensable.

En el cas de Sant Antoni no es féu així, i es trobà més còmode acollir-se a les disposicions de l'Estatut Municipal promulgat per la Dictadura i, d'acord amb aquella Llei, es va continuar aquell expedient de segregació del Municipi de Sant Antoni. Nosaltres ho considerem absolutament inacceptable, i és per això que en aquesta intervenció volem marcar la nostra posició des d'aquest moment, demanant que l'expedient torni a la Direcció d'Administració Local i que sigui tramitat segons la Llei Municipal catalana i que quan s'hagi tramitat aquest expedient de nou vingui al Par-

lament i aleshores, com que s'haurà fet d'una manera legal, nosaltres no posarem cap inconvenient a la seva aprovació. De manera que, entenguí's bé, la nostra oposició és purament formal i no es refereix pas al fons de l'assumpte, ja que per la nostra part no sabem ben bé si és preferible des del punt de vista nacional que es segregui o es deixi de segregar aquest barri marítim de Sant Antoni de Calonge.

Hi ha una disposició, en la qual també varem influir nosaltres perquè fos fixada en aquesta forma la Llei Municipal Catalana, precisament per a fer difícil les segregacions, per a posar dificultats a les segregacions municipals, que mana que perquè sigui acceptada pel Parlament una segregació és precis que tinguí els vots a favor del 75 per 100 dels habitants d'aquell Municipi; és a dir, només hi pot haver un 25 per 100 d'habitants que en discrepin, però el 75 per 100 restant han d'ésser favorable a la segregació. Nosaltres insistirem sempre en què totes les segregacions que aprovi aquest Parlament comptin almenys amb el 75 per 100 d'adhesions dels habitants d'aquell Municipi.

Però hi ha més, hi ha una cosa que la Llei no la preveu, perquè són detalls de la seva aplicació que no estan encara reglamentats. És natural que la Llei Municipal ha de donar lloc a reglamentacions — potser a una sola reglamentació, potser a diverses reglamentacions, depèn de com es vulgui enfocar l'assumpte —, però l'article corresponent a les segregacions és prou interessant, presenta prou dificultats la seva aplicació per tal que es necessitin alguns articles addicionals reglamentaris sobre la forma com s'han de tramitar aquestes qüestions. I, en absència de tota reglamentació, és natural que la Direcció General d'Administració Local fa el que li sembla bé, tracta amigablement amb els Municipis, amb els habitants, amb els veïns en la forma que li sembla bé. I ens trobem amb l'anomalia, amb l'absurditat que unes opinions donades pels veïns de Sant Antoni figuren en uns plecs firmats, i les firmes van ésser recollides a domicili per uns que tenien interès en aquesta segregació. Es dona el cas — a nosaltres ens han informat habitants d'aquest Municipi — que els que recollien les firmes eren elements patronals d'aquell Municipi, elements patronals que passaven a recollir les signatures a casa dels seus assalariats, i amb aquestes condicions nosaltres neguem en absolut que hi hagi ningú que doni la seva opinió d'una manera absolutament lleial, sinó que la seva opinió és obtinguda d'una manera forçada. Sempre que un patró compareix per si mateix o per mitjà d'un representant seu, d'un apoderat, a casa d'un assalariat seu i li reclama una signatura en una assumpte d'interès públic que no afecta d'una manera immediata l'interès personal d'aquell assalariat, en general posa la seva signatura en blanc en el plec que li presenta el seu patró. Aquest és el cas que es va donar a Sant Antoni de Calonge. Amb tot i així, amb tot haver-hi aquest mitjà fàcil de coacció, no va ésser possible recollir el 75 per 100 de signatures. Però inclús el percentatge de signatures que va ésser recollit, per nosaltres, donada la forma en què varen ésser recollides, és absolutament recusable. No podem ac-

ceptar de cap de les maneres que una votació que ha de tenir un caràcter públic, que ha d'afectar tota la vida d'un Municipi, pugui ésser feta recollint signatures a domicili. Ha d'ésser una votació secreta davant d'una mesa electoral degudament constituïda i degudament controlada per una part i per l'altra dels elements en pugna. Crec que és molt important que això figuri en la futura reglamentació que s'hagi de dictar. Però si el Govern té tanta pressa en tramitar alguns expedients de segregació abans que s'hagi dictat aquesta reglamentació general, nosaltres des d'aquí suggerim la possibilitat de què es constitueixin unes meses electorals, en les quals hi hagi intervenció de les dues opinions en pugna, dels que siguin partidaris de la segregació i dels que siguin adversaris de la segregació, i que, a més a més, poguessin ésser presidides per una representació del Parlament de Catalunya; dic una representació emanada, per exemple, del Parlament de Catalunya, i no dic de la Conselleria de Governació, perquè en alguns casos pot ésser la Conselleria de Governació part en causa. Potser en la forma com han estat tramitats alguns d'aquests expedients, sembla que hi ha hagut un criteri per endavant, un perjudici, d'arribar a la conclusió de què s'havia d'autoritzar la segregació, i si una corporació, una representació pública és en alguns casos part en causa, no és lògic que presideixi aquestes meses electorals.

(*Entra l'honorable senyor Conseller d'Economia i Agricultura.*)

Per això, nosaltres, si hi ha la garantia d'una votació pública, d'una votació que sigui feta en forma secreta, que cap dels habitants del poble es pugui comprometre en emetre el seu vot, nosaltres no tenim cap inconvenient en l'aprovació del dictamen, ni intervindrem tan sols en la discussió que vingui en el seu dia, després de complertes aquestes formalitats. Només demanem que sigui tramitat en forma legal i que els habitants del poble puguin emetre la seva opinió sense cap coacció.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vallès i Pujals.

El Sr. VALLÈS I PUJALS: Senyors Diputats: Si la Comissió, per boca del seu President, creu convenient recollir les manifestacions que acaba de fer el senyor Ruiz i Ponsetí, aquesta Minoria no té cap inconvenient en parlar després d'aquesta qüestió prèvia que planteja el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. FÀBREGA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fàbrega.

El Sr. FÀBREGA: Senyors Diputats: Jo m'aixeco a parlar amb una mica d'astorament, i amb molta pena. Per a mi, aquest debat segurament em produirà la pèrdua d'amistats, d'amistats d'aquelles que daten de més de trenta anys. Però jo, davant del que ha dit el senyor Ruiz i Ponsetí, avui em sentiria un covard si no m'aixequés a parlar d'aquest assumpte de la segregació de Sant Antoni de Calonge.

Jo he nascut ben a prop de Sant Antoni de

Calonge i de Calonge. El meu poble dista de Sant Antoni un quilòmetre escàs i de Calonge uns quatre quilòmetres i potser alguns metres. Per tant, jo conec tot aquest plet, un plet que data, no ja dels que ara han iniciat l'expedient de segregació, sinó àdhuc dels seus pares i fins dels seus avis. Fa més de cinquanta anys que dura l'aspiració de Sant Antoni de segregar-se de Calonge. Sant Antoni de Calonge, que dista més de tres quilòmetres de Calonge, o sigui més de la distància que marca l'actual Llei Municipal, ha hagut de sofrir durant tots aquests anys tots els inconvenients que reporta el que els veïns de Sant Antoni de Calonge, per a arreglar tots els seus assumptes, hagin de fer aquests tres quilòmetres i escaig per anar a arranjars-los. Sant Antoni de Calonge ha anat creixent i està en vies de créixer, més encara per trobar-se situat davant la mar, i té el nombre d'habitants que marca la Llei Municipal. Si el senyor Ruiz i Ponsetí és partidari que fem Municipis grossos, allà ell. Però la Llei Municipal actual faculta que les barriades que estan unides, com és Sant Antoni de Calonge, i tinguin vuit-cents habitants i distin més de dos quilòmetres de la capitalitat del Municipi, i algunes altres coses que ha complert Sant Antoni, tenen dret a la segregació. Ningú no els pot disputar el dret de petició. I jo crec que el Parlament de Catalunya, tota vegada que ells estan dintre la Llei, ha de concedir la segregació.

És cert que els veïns de Sant Antoni de Calonge en el moment de pujar la República ja varen sentir l'aspiració i varen tenir la confiança que podrien obtenir la segregació, perquè amb la Llei antiga, que tots els senyors Diputats coneixen molt bé, la Llei Municipal espanyola que llavors regia, requeria dos mil habitants per a poder demanar la segregació. Ells varen començar a iniciar l'expedient, i no varen ésser uns fabricants els que el varen iniciar, va ésser el Partit Republicà Federal de Sant Antoni de Calonge — ho puc dir així perquè jo sóc President del Comitè Comarcal del Baix Empordà i això ho sé i ho conec —, va ésser el Comitè Republicà Federal de Sant Antoni de Calonge, dic, qui va iniciar la demanda de segregació. Va nomenar una Comissió, en la qual és cert que hi havia alguns fabricants, un fabricant, en la fàbrica del qual precisament — tota vegada que a Calonge la indústria suro-tapera ha desaparegut totalment — els tapers de Calonge hi treballen i ningú no els ha molestat mai; varen fer la instància i, com ha dit el senyor Ruiz i Ponsetí, varen passar a recollir les firmes dels que hi estessin conformes, i els que no hi estaven conformes no varen firmar. Allí, a Sant Antoni de Calonge, hi ha un barri, que és el barri de Sant Daniel, que és més a prop de Sant Antoni que no pas de Calonge — tot són sants els pobles d'allà, es veu que en aquella època tot eren sants: Sant Daniel, Sant Antoni, Santa Cristina d'Aro, Sant Feliu de Guíxols, etcètera, etcètera...

El Sr. FRONJOSA: Ja esteu ben posats, ja; tan federals que sou!

El Sr. FABREGA: Doncs bé, d'aquests veïns electors de Sant Daniel n'hi ha molts que treballen en aquestes fàbriques a què s'ha referit el senyor

Ruiz i Ponsetí, i si hi hagués hagut aquestes coaccions segurament que els veïns de Sant Daniel no haurien estat pas més forts que els veïns de Sant Antoni de Calonge; si a Sant Antoni de Calonge varen ésser coaccionats, com diu el senyor Ruiz i Ponsetí, també n'hi hauria hagut alguns de Sant Daniel que per aquella por de perdre la feina haurien signat, i no n'hi ha cap, senyor Ruiz i Ponsetí, cap veí de Sant Daniel no va signar la petició de segregació i, en canvi, tots aquests veïns continuen treballant a les fàbriques de Sant Antoni de Calonge.

És clar que s'ha dit per elements de Calonge, perquè jo també tinc cartes de Calonge, com alguns senyors Diputats en deuen tenir, potser el senyor Ruiz i Ponsetí entre ells — encara que van signades pel mateix Alcalde de Calonge, que és un amic meu, un amic fraternal d'aquells que han lluitat amb mi durant trenta anys, i d'això n'hem parlat moltíssimes vegades —, que hi ha hagut aquesta coacció, que hi ha hagut atropell, i voldrien precisament això que diu el senyor Ruiz i Ponsetí, això d'anar a una votació secreta de la qual la Llei Municipal de cap manera no en parla; la Llei Municipal diu que cal que ho demani un 75 per 100 dels electors. Va venir la petició aquí, i jo asseguro al senyor Ruiz i Ponsetí que es varen cotejar molt i molt les signatures que hi ha al peu de la demanda, per a veure si veritablement eren a les llistes electorals, es va cotejar molt i es va trobar que hi havia el 75 per 100 dels electors que formen les meses electorals de Sant Antoni de Calonge.

Després vingué una petició de veïns, signant un document protestant del projecte de segregació que varen dirigir al Director general d'Administració Local d'aleshores, que era l'actual Conseller de Governació. El Director general d'Administració Local, davant d'aquell nou plet, va dir: «D'ací no en sortirem mai, perquè els uns diuen que són veritables signatures, i els altres diuen que no ho són, i que hi ha hagut coaccions.» I aleshores va publicar un edicte per a sortir-ne d'una vegada. Aquest edicte diu textualment així: «En haver estat presentada en aquesta Direcció General una petició, signada per la majoria dels veïns de la barriada de Sant Antoni, del terme municipal de Calonge, en la qual solliciten segregar-se del referit Municipi, per tal de constituir-se en Municipi independent, d'acord amb l'article 4.º de la Llei Municipal de Catalunya, i sorgides discrepàncies sobre l'autenticitat de les signatures dels peticionaris, hom fa avinent que tots aquells que no estiguin d'acord amb la petició esmentada podran presentar per escrit degudament legalitzat, a aquesta Direcció General, les alegacions que considerin pertinents durant el termini de deu dies, a partir del següent al de la publicació d'aquest edicte al *Butlletí Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Transcorregut que sigui aquell termini, no serà admesa cap altra oposició i serà continuada la tramitació de l'expedient iniciat. — Barcelona, 2 de juliol del 1934. — El Director general d'Administració Local, Josep Maria Espanya.» Doncs bé, en el termini d'aquests deu dies es varen presentar tres escrits legalitzats, d'acord amb el que diu l'edicte. D'a-

quests, n'hi havia un que havia signat la primera petició i deia que se'n penedia i desitjava que el seu nom no hi constés, i els altres dos no havien signat res, i feien un historial de què si en separar-se Sant Antoni de Calonge els veïns haurien de pagar més, que això fóra un suïcidi, és a dir, un historial que no tenia res que veure amb l'edicta que publicava el Director general d'Administració Local. De manera que quedaven en peu aquelles signatures que demanaven la segregació, i hi havia el 75 per 100 dels electors que ho demanaven. No es va saber fer, o no entenc per què, però la qüestió fou que va quedar en peu; i, restant aquell que demanava que no constés en la petició de la segregació, encara quedava el 75 per 100 que demanava la segregació, d'acord amb l'article 4.<sup>o</sup> de la Llei Municipal de Catalunya. I jo considero que si aquests veïns electors de Sant Antoni de Calonge no haguessin complert amb els requisits que marca la Llei de Catalunya, ni el Director general d'Administració Local hauria continuat l'expedient, ni el Govern de Catalunya hauria autoritzat, per mitjà del seu President, la lectura del Projecte de Llei en aquest Parlament, ni la Comissió de Governació hauria emès dictamen demanant o aconsellant la segregació.

Jo no vull parlar de moltes coses, de moltes petiteses, que es diuen; jo no voldria ofendre ies VV. SS., amics d'Unió Socialista de Catalunya, ni fer-me ressò d'aquests nous amics que sembla que teniu o tindreu a Sant Antoni de Calonge, segons diuen ells, fent-vos una ofensa.

El Sr. FRONJOSA: Us equivoqueu. No ens confessem amb frares llecs nosaltres.

El Sr. FABREGA: Jo ja dic que no ho crec, perquè us equivocaríeu de mig a mig, us faríeu una illusió que després se us desvaneixeria com un núvol d'estiu. Allò que cantaven els tapers de la nostra època quan la indústria els anava bé, en aquell temps en què a cada contrada hi havia una fàbrica i que el pare era el director i els fills els col·laboradors i tot eren cors i tot eren orfeons aquella cançó que deia:

«Mes, ai!, cant joliu  
que el vent se l'emporta;  
mes, ai!, cant joliu  
que el vent se l'emporta  
com núvol d'estiu.»

us podria resultar a vosaltres, si és que, com diuen ells, no vosaltres, tinguéssiu la pretensió d'adquirir allà uns amics i fundar el partit d'Unió Socialista a Calonge, a Sant Antoni de Calonge. Vosaltres teniu perfectament dret a anar als pobles a propagar les vostres doctrines; però si hi aneu, entreu-hi pel portal del convenciment, no entreu mai pel portilló on hi ha passions agitats i odis incontinents, si em voleu creure. Jo el conec, Sant Antoni de Calonge.

Ara hi ha una cosa. La Comissió, en fer el dictamen, sembla que en això del nom de Sant Antoni de Calonge no sé què hi veu, perquè ja es diu en l'art. 2.<sup>a</sup>: «El Conseller de Governació és autoritzat per a dictar les ordres necessàries per al compliment d'aquesta Llei. En el ben entès que essent aquest cas el de creació d'un nou Municipi, es tingui en compte les conveniències de

nomenclatura en quant a precisar la denominació del nou Municipi.» Els veïns de Sant Antoni, els habitants de Sant Antoni de Calonge, com jo mateix, no en som gaire amics, de sants, però ells han posat el nom en fer la petició... No rigui el senyor Carreres, perquè ja li diré alguna cosa respecte a això del Sant.

El Sr. CARRERES I ARTAU: Com que el senyor Fabrega ha seguit la carrera eclesiàstica, en pot dir moltes de coses. (*Rialles.*)

El Sr. BRU I JARDÍ: Per això parla amb coneixement de causa.

El Sr. FABREGA: Doncs ells ho han demanat, per a evitar confusions, no per la devoció al Sant, que es conservés el nom, i que en lloc de dir Sant Antoni de Calonge, se'n digués Sant Antoni de Mar. I el senyor Carreres riu perquè veu que un home laic com jo defensa Sant Antoni.

El Sr. CARRERES I ARTAU: I amb molt de salero.

El Sr. FABREGA: Per a mi, Sant Antoni, com els altres sants, crec que allà on han d'estar és a l'església i a les consciències dels devots, mentre no ho facin amb hipocresia i amb fanatisme. Comprèn? Però jo defenso Sant Antoni, perquè, a més d'això, quan jo estudiava per a capellà, com la V. S. diu — i no me n'amago —, recordo haver llegit la vida de Sant Antoni, perquè mentre menjàvem ens feien llegir vides de Sants, i jo recordo, molt bé, senyor Carreres, que Sant Antoni diu que va resistir set o nou temptacions, i per això m'és simpàtic (*Rialles.*) I jo tinc el veritable convenciment que si Sant Antoni baixés altra vegada a la terra, davant de la indumentària femenina em sembla que cauria en la primera temptació, com hi cauria el senyor Carreres i com hi cauria jo mateix. (*Rialles.*)

Hi ha una altra cosa que el senyor Ruiz i Ponsetí no ha dit, i que és precisament la part més delicada: és la qüestió de la delimitació de termes. Ací està el *quid* de la qüestió. La delimitació de termes és el que ha agreujat aquest assumpte entre Calonge i Sant Antoni. En l'expedient hi havia d'haver un plànol del terme actual de Sant Antoni i de Calonge, en conjunt, i n'hi havia d'haver un altre de parcial que indiqués la part que es volia segregar. Els Regidors de Sant Antoni que formen part de l'Ajuntament de Calonge varen posar-se d'acord per a veure si podien fer ells un pla de la segregació. Els de Calonge, naturalment, varen endevinar la intenció i digueren que si feien això demostraven que eren partidaris de la segregació, i varen dir: «No, vosaltres feu el que us sembli.» I, naturalment, els de Sant Antoni de Calonge feren el pla i els prenen tota la mar. Allí hi ha un lloc, que és la Torre Valentina, on van a esplaïar-se els dies festius els veïns de Calonge, els de Sant Antoni de Calonge i una bona part dels de Palamós, i hi ha també uns terrenys fins arribar a Sant Jordi — un altre Sant — on hi ha unes cales i unes platges molt boniques; els de Sant Antoni varen prendre tot allò. Això és el que no pot prevaler. Al senyor Conseller de Governació, que segons diu l'aparat segon del dictamen, és el que ha de dictar les disposicions necessàries per a portar a efecte aquesta Llei, si estigués aquí jo li pregaria que

en això s'hi fixés bé; no pot prevaler la petició de Sant Antoni de Calonge, o de Sant Antoni de Mar, si és que aprobeu el dictamen d'acord amb aquell pla. Jo entenc que Calonge ha de tenir la seva natural expansió a la mar; per això s'ha de fer de manera que Sant Antoni de Calonge, en néixer, no ho faci de la manera que demana. Jo crec que si els veïns no arribessin a posar-se d'acord, el millor seria nomenar una Comissió de tècnics que fos ben imparcial, i sense escoltar suggestions ni suggerències de ningú, sobre el terreny, fes una delimitació de termes i que cadascú es quedés amb el que li correspongui. Ja he dit. (*Molt bé!, en la Majoria.*)

El Sr. ARNAU: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ARNAU: Senyors Diputats: Em plau parlar d'aquesta qüestió de Calonge i Sant Antoni de Calonge, perquè jo precisament, com saben els senyors Diputats de Girona, vaig anar en una ocasió a aquests dos pobles per a mirar si es podria trobar bonament una solució amistosa a aquest problema.

Jo vaig dir a Calonge que, per raó de la Llei Municipal, mentre hi haguessin aquestes signatures que demanen la segregació, el Parlament català l'havia de concedir; la Llei ho determina d'una manera clara. El Diputat senyor Fàbrega ha exposat d'una manera clara la qüestió de les signatures, que es va donar un termini per tal que es pogués demostrar si aquestes signatures responien a la realitat, i en aquest termini, malgrat la passió que hi ha en aquells pobles, es demostrà que aquelles signatures eren autèntiques.

En anar a la població de Calonge, on es reuneixen tots els Consellers municipals i una representació de cada poble, ja em vaig donar compte de la passió que hi havia per aquest problema i que, en el fons de tot, no hi havia per part de la població de Calonge un desig d'arribar a una solució d'aquest problema. Jo els vaig posar de manifest que era cinquanta mil vegades preferible que les dues poblacions trobessin una solució harmònica respecte de tota aquesta qüestió, respecte d'això tan important com és el terme municipal. Jo deia a Calonge que si no ho feien ells bonament hauria de venir una ocasió en la qual el Parlament català, davant d'aquesta prova de les signatures, davant d'aquest 75 per 100 de veïns, hauria de resoldre la qüestió; que aconsellaven els seus interessos la solució harmònica, cercant la delimitació necessària del terme municipal amb un repartiment equitatiu perquè si no ho feien, aquest repartiment després hauria de venir imposat per l'estudi que fes la Comissió de Governació del Parlament de Catalunya. Jo crec que, en aquest punt, el senyor Fàbrega té raó: que en la qüestió de la delimitació dels termes s'hauria de trobar la millor solució possible per a evitar que amb la solució que es donés en el dia d'avui, l'endemà no haguessin d'encendre's passions, sinó que es comprengués que s'havia fet una obra de justícia.

Aquesta població de Sant Antoni de Calonge, no solament per raó del que determina la Llei Municipal, sinó perquè és ja una població formada, perquè té una població urbanitzada — no es tracta

d'unes cases disseminades, sinó que formen un conjunt d'una població —, té una raó perquè sigui un Municipi i perquè es puguin realitzar totes les obres que li siguin necessàries. El que passa a Sant Antoni de Calonge és el mateix que passa en moltes poblacions del Maresma, que la població primitiva era la població de l'interior, la més endinsada en la muntanya, i que després s'anaren formant totes aquestes poblacions que hi ha al peu de la mar, i si a nosaltres ens diguessin avui que aquestes poblacions del Maresma no tenen un dret a ésser-ne un Municipi independent, ens semblaria una absurditat.

Jo, que he estat a la Comissió de la Llei Municipal, sé que hem posat totes les traves possibles per a la creació de nous Municipis i que només els hem autoritzat quan responen a una realitat, com en aquest cas de Sant Antoni de Calonge. Nosaltres, fins hem arribat a demanar el 75 per 100 de les signatures dels electors d'aquella població, que és exigir ja una quantitat molt respectable, que vol dir que respon a la necessitat d'un poble. Però no hi ha solament això, sinó que ja no es permet que es puguin formar nous Municipis quan no tinguin més de vuit-cents habitants i no formin un nucli urbà determinat.

Aquest és el cas de Sant Antoni de Calonge; aquest és el cas que es presenta al Parlament. Jo, en nom de la Comissió, vinc a defensar aquest dictamen, afegint-hi l'aditament o suggerència que ha exposat el Diputat senyor Fàbrega, que, en anar a la delimitació dels termes, es faci de la millor manera possible per a procurar que, tant una població com l'altra, puguin donar a la mar amb totes les expansions naturals; és dintre d'aquests termes que jo vinc a defensar el dictamen que ha fet la Comissió.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar, per a rectificar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí, per a rectificar.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: En realitat, nosaltres no creiem que s'hagués d'entaular un debat sobre el fons de la qüestió. El nostre prec era molt més modest. Ens havíem limitat a pregar a la Comissió que suspengués la tramitació d'aquest dictamen, el passés novament a la Comissió i que la Comissió el tornés a la Direcció d'Administració Local perquè fos tramitat segons les disposicions de la Llei catalana. A nosaltres, quan estudiàvem, quan ens presentàvem a un examen de juny i no teníem l'assignatura suficientment preparada, ens donaven una cosa que s'anomena «suspens», que vol dir «fins a setembre». Doncs jo crec que aquest expedient que s'ha fet per a la segregació de Sant Antoni de Calonge l'hem de deixar per a setembre, perquè no està prou ben fet i prou ben preparat, i a això limitàvem la nostra petició.

Però s'ha volgut entrar al fons de la qüestió, s'ha entaulat discussió sobre l'essència del dictamen, i, començant per les amables paraules del senyor Fàbrega, que ens aconsellava la millor recepta per a fer clientela política, jo he de començar per agrair-li sincerament tots els consells que ens ha donat, però li he de dir que no desitgem fer clientela política.

El Sr. FABREGA: Allà ho diuen. Els vostres amics ho diuen.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Que diguin el que vulguin, a nosaltres no ens interessa això. Nosaltres hem marcat una posició estrictament legal, hem defensat el compliment de la Llei Municipal catalana...

El Sr. FABREGA: Jo també.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: ...i com que aquest punt és un punt extraordinàriament sòlid, sobre d'ell sentem la nostra posició. Ara, el que sigui fer clientela política per aquests procediments, a nosaltres no ens interessa.

El Sr. FABREGA: Són els seus amics d'allà els que ho diuen.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Nosaltres tenim una ideologia com a partit de classe, sabem perfectament com s'ha de propagar la nostra ideologia; no és segregant o deixant de segregar Municipis com hem de fer clientela política.

Hem d'insistir que no som enemics de la segregació, però tampoc no en som partidaris *a priori*. Som partidaris exclusivament que es compleixi la Llei Municipal catalana. Si amb les degudes garanties es demostra que el 75 per 100 dels electors de Sant Antoni de Calonge són partidaris de la segregació, nosaltres resultarem entusiastes de la segregació; però si es demostra que no s'arriba a aquest 75 per 100 o que no s'ha complert la Llei Municipal catalana, nosaltres en serem enemics. És a dir, nosaltres *a priori* no tenim cap posició en aquest punt, i volem sols que es compleixi la Llei.

Que en aquesta ocasió no s'ha complert la Llei, els senyors Fàbrega i Arnau i Cortina ho saben tan bé com nosaltres mateixos. Precisament el senyor Fàbrega ens ha llegit un edicte de la Conselleria de Governació per a aclarir aquest assumpte, que és tot un monument de confusió i que en lloc d'aclarir la qüestió contribueix a fer semblar que hi ha un partit pres per part de la Conselleria per a arribar a aquesta segregació; és, precisament, el que nosaltres no voldríem que ocorregués.

D'una manera més o menys espontània, uns veïns presenten una signatura sense cap legalització i tenen un any de temps per a recollir aquestes signatures, i quan es posa en dubte la legalitat de la signatura, el senyor Conseller de Governació té la pensada de publicar un edicte, i en aquest edicte es diu que hi hauran deu dies de temps per a impugnar-lo i que les impugnacions hauran de venir totes degudament legalitzades. És a dir, que tot ciutadà de Sant Antoni de Calonge que vulgui demostrar que la primera signatura no era la veritable, s'haurà de gastar pessetes en una acta notarial i fer legalitzar la seva segona signatura. És això imparcial, senyor Fàbrega? Suposo que el senyor Fàbrega no serà del mateix criteri que el senyor Conseller de Governació i reconeixerà que en aquest edicte hi ha la mateixa parcialitat, una parcialitat a favor dels que varen recollir la primera signatura, que són a favor de la segregació. Nosaltres anem contra aquestes anomalies i aquest edicte ve a donar la raó a la nostra posició.

S'ha parlat del procediment de recollir les signatures a domicili; nosaltres hem dit que sempre

que es votin qüestions de caràcter públic, les votacions a porta oberta les considerem una equivocació, les considerem contràries a l'esperit de la democràcia. Sí; sempre que es fan eleccions, sempre que es facin plebiscits a base de signatures en plecs descoberts, es vota a favor de les classes patronals, es vota a favor de les classes conservadores, a favor de la burgesia en general, i és això el que nosaltres volem evitar. Nosaltres volem votacions secretes; volem que el poble es pugui manifestar lliurement, amb tota l'espontaneïtat del seu criteri i no per aquest procediment de les signatures que són passades a recollir per l'encarregat de la fàbrica o taller on treballa l'obrer. Aquestes signatures no poden ésser donades amb espontaneïtat.

Ha tocat un punt el senyor Fàbrega que atany al fons de la qüestió i el considerem molt interessant. És el que fa referència a la delimitació dels termes. Nosaltres considerem una equivocació del dictamen que sigui tramès a la Conselleria de Governació el que fa referència a la delimitació de termes. Precisament la Llei Municipal catalana disposa que les segregacions municipals hauran d'ésser fetes en virtut d'una Llei especial del Parlament de Catalunya, cosa que vol dir que reconeix a la qüestió de les delimitacions de termes municipals uns camins constitucionals, ja que ha d'ésser sotmesa a deliberació del Parlament. Si el Parlament es limités a donar un criteri favorable o contrari a una segregació, però sense assenyalar bé els termes de la segregació, el Parlament hauria esquitllat la qüestió, el Parlament hauria deixat d'intervenir en el que la Llei li mana que intervingui. Això ho considerem un altre vici d'origen aquest dictamen, un altre vici en l'expedient relatiu a aquesta segregació. Per aquest motiu, nosaltres insistim en la primitiva posició que havíem exposat en els primers moments: considerem que l'expedient està mal tramitat.

Em descuidava l'argument principal: que les signatures recollides no arriben al 75 per 100 del nombre d'electors de Sant Antoni de Calonge, sinó solament al 65 per 100. Això és un altre vici d'origen que per si sol és suficient perquè no es discuteixi més i es rebutgi de ple aquest assumpte.

El Sr. FABREGA: Ho diu el senyor Ruiz i Ponsetí. Ho varem mirar molt bé...

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: És en l'expedient, senyor Fàbrega, i em vaig prendre la molèstia d'estudiar-lo a la Secretaria; em sembla, per altra banda, que a la nostra edat, ja sabem el que és un 75 per 100 i un 65 per 100. Tothom que vulgui prendre's la molèstia d'estudiar-lo a la Secretaria podrà comprovar que passa una mica del 65 per 100, però que no arriba al 66 per 100...

El Sr. FABREGA: La V. S. comprendrà que el senyor Conseller de Governació no hauria portat un Projecte de Llei en aquestes condicions.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Jo, senyor Fàbrega, ho comprenc tot!

El Sr. RIVIRA I ROURE: Del senyor Espanya, no és estrany!

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Si el senyor Fàbrega em permet, li diré que no sols del nostre Conseller de Governació, sinó de tots els Minis-

tres de Governació de tots els Estats del món, ho comprenc tot ; comprenc aquell edicte i...

El Sr. FABREGA : Pot pensar el que vulgui, jo no tinc res que dir !

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : Dit això, i insistent en què no hi ha el 75 per 100 de signatures, cosa perfectament comprobable en l'expedient, perquè és una qüestió sobre la qual no hi cap discussió, tot lamentant haver hagut d'entrar en el fons de la qüestió, perquè havíem dit per endavant que sols feiem una qüestió de forma de la nostra intervenció, nosaltres demanem senzillament a la Comissió que el dictamen torni a la Conselleria de Governació perquè l'expedient sigui tramitat en tots els seus detalls, d'acord amb la Llei Municipal catalana. I encara demanaríem més : que tot fos precedit d'una reglamentació de caràcter general per a tramitar aquests expedients de segregació, perquè aquesta fóra la forma seriosa de procedir en aquesta i altres qüestions. El que ha de fer-se és, primer, reglamentar, i després aplicar a cada cas aquella reglamentació.

El Sr. GALÉS : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS : La Comissió ha escoltat totes aquestes observacions i ha de fer greus objeccions al fons de l'argumentació del senyor Ruiz i Ponsetí. En primer lloc, hem de fer notar que l'expedient aquest va ésser començat el 2 de febrer del 1933 ; i quan és una de les aspiracions que compartim segurament amb els companys de la Unió Socialista de Catalunya i segurament amb tots els altres companys d'aquest Departament, el que no s'entretinguin les qüestions amb obstacles...

El Sr. FRONJOSA : I en canvi no s'ha discutit la qüestió del general Batet ! (*Rumors.*)

El Sr. GALÉS : A mi en aquests moments no m'incumbeix altra tasca que parlar d'aquest petit assumpte de Sant Antoni de Calonge, sense immiscir-me en la qüestió relativa al general Batet, que ja veurà el senyor President de la Cambra si és reglamentària.

El Sr. FRONJOSA : Donc no feu arguments capciosos !

El Sr. GALÉS : Si té una mica de paciència el nostre estimat company senyor Fronjosà veurà com en el fons aquesta Majoria no té altra desig que el d'evitar que les qüestions s'eternitzin per mitjà de la interposició de tràmits burocràtics. Quan es deia l'altre dia que calia anar a una acció democràtica directa, no entenc com ara ens haguem d'entretenir amb aquestes dilacions i demores, tornant l'assumpte a la Comissió.

Ara bé ; si estés justificat aquest prec, per la meua banda — i crec que també per part dels altres companys de la Comissió — no hi hauria cap inconvenient en accedir al que demana el senyor Ruiz i Ponsetí, però el que no sé veure per enlloc és la justificació d'aquesta posició. El senyor Ruiz i Ponsetí pateix d'un error de fet que no li permet veure les coses tan clares com en ell és costum, i li fa dir que l'expedient no ha estat tramitat legalment. Però veiem la Llei Municipal, i s'observarà seguidament com han estat complerts tots els tràmits. Ell insisteix dient que no

s'han obtingut les tres quartes parts dels vots favorables a la segregació. Ah !, jo he fet portar, per a tenir-ne el convenciment, l'expedient que havia estat estudiat a la Comissió i he vist que els signants de la instància demanant la segregació són 398 ; deduint els dos que no s'ha pogut comprovar si la seva signatura és o no certa, en queden 396, i com que el total d'electors és de 626, segons les certificacions que obren a l'expedient, la cosa queda ben clara, perquè les tres quartes parts en aquest cas són 393. Si han signat 396, molt justa és la proporció, però són més de 393. Per tant, s'han complert les normes contingudes en la Llei Municipal en matèria de segregacions.

Deia el senyor Ruiz i Ponsetí que no volia entrar en el fons de la qüestió. Jo tampoc desitjo entrar-hi ; solament tinc interès en fer remarcar que han estat complets els tràmits requerits per aquesta mena d'expedients, i, per tant, no hi ha hagut cap mena de parcialisme a favor ni en contra del que resulta ésser una antiga aspiració d'aquest poble. Per altra banda, hi ha les degudes garanties sobre la validesa de les signatures, tota vegada que han estat aquestes cotejades no solament amb el cens electoral, sinó també amb les certificacions de veïns.

També cal tenir en compte que un assumpte d'aquesta transcendència i al qual s'ha donat tanta publicitat, no permet que s'escamotegi la voluntat d'una barriada, i ningú ignora la realitat de què la majoria de Sant Antoni de Calonge vol la seva segregació. Aquesta és una realitat que no pot ésser posada en dubte, ni ningú pot tenir la manca d'escrúpol que es necessitaria per a voler mixtificar la voluntat d'aquest. Jo no crec que hagi d'insistir en cap qüestió de fons. Ja s'ha parlat dels tres tràmits que exigeixi l'art. 4.<sup>o</sup> de la Llei Municipal catalana. S'ha demostrat la voluntat de les tres quartes parts dels electors, i s'han tingut en compte també els obstacles que s'oposen a la segregació dels termes, com és veure si del resultat de la segregació en pot resultar perjudicada la vida econòmica d'un dels Municipis : del que queda i del que es va a formar. No veig, per tant, la raó del per què s'hagi de demorar aquesta qüestió.

Evidentment que el moment oportú per a fer aquestes suggerències era dins de la Comissió. Ara, tal com les exposa el senyor Ruiz i Ponsetí, jo no veig la manera d'accedir al seu prec. Jo no tindria inconvenient en nom de la Comissió en accedir a què es tornés a la Comissió l'expedient, perquè en el tracte de cortesia sempre és planent atendre el desig d'un senyor Diputat. Però el que no pot permetre la Comissió és tornar aquest dictamen a la Comissió a base de què no s'hagin fet els tràmits que calia seguir. En el pla de cortesia no m'hi nego i crec que cap dels meus companys tampoc s'hi negarà, però el que no podem permetre és que un expedient que ha estat perfectament estudiat per la Comissió, que un expedient que hem vist que no s'hi ha fet la més petita objecció legal hagi de tornar a la Comissió perquè no estigui ben fet. Jo ho lamento molt ; però fins ací no podem arribar, i, per tant, no ens podem inclinar davant dels desigs de la V. S.

Altres motius per a sostenir el dictamen? Sento que en aquest moment també acompanyi al senyor Ruiz i Ponsetí en l'error el meu estimat amic i company de Majoria, senyor Fàbrega, en la qüestió de la delimitació dels termes. Ah! Però és que s'han oblidat d'un article de la Llei Municipal. L'art. 13, en relació a l'art. 4.<sup>o</sup>, preveu tots aquests fonamentals escrúpols i dubtes que senten els meus distingits companys. Hi ha l'article 13 en el qual es determina que quan s'hagi de fer una delimitació, cal escoltar els Ajuntaments respectius, que hauran aixecat acta de la delimitació i es dona el dret que els propietaris afectats per la nova monjoia estiguin presents i puguin fer constar les seves protestes i àdhuc hi ha el procediment contenciós.

Ja veuen, doncs, les VV. SS., com s'ha actuat legalment i poden estar tranquils a aquest respecte i adherir-se amb tot entusiasme al dictamen en el qual es proposa la segregació. Tinguin tots els senyors Diputats la certesa que amb l'expedient que es tracta s'han complert tots els tràmits legals que marca la Llei. Hi ha hagut el temps necessari des de l'any 1933 fins ara i un accident que va paraitzar la normalitat de la vida política va evitar també que fos aprovat anteriorment. Després del 6 d'octubre penso, senyors Diputats, que ja és hora que aquests ciutadans trobin satisfacció als seus anhels.

*(Entren a la Cambra l'honorable senyor President de la Generalitat i l'honorable senyor Conseller de Cultura.)*

I respecte d'aquest mot que ha donat lloc a la sortida de l'humor característic del nostre company senyor Fàbrega, hem de dir que no és pas una dèria de persecució ni un fanatisme laicista aquell que ens va fer reservar la denominació a un posterior estudi. Diem, únicament, que això passi a dictamen d'una Comissió que té la Generalitat, que tracta de la nomenclatura, perquè avui es dona el cas que molts pobles poden trobar-se duplicats i aleshores anar a la confusió, sobretot quan es tracta de noms de sants, per l'abundància mateixa que hem vist que a Catalunya n'hi havia. Per això, per no haver de caure en aquesta confusió, és perquè hem indicat la conveniència que abans de fixar el nom es vagi a aquesta Comissió o Comitè que té la Generalitat actuant i se li consulti respecte a la conveniència de posar el nom de Calonge de Mar. Res més, i voldria tenir la satisfacció d'haver convençut el meu volgut company.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Duran i Ventosa.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Senyors Diputats: Aquesta Minoria de Lliga Catalana ha escoltat molt atentament les manifestacions fetes des de diferents sectors de la Cambra a propòsit d'un assumpte que políticament no ens interessa, però que tenim l'obligació d'estudiar i d'intervenir-hi com tots els altres Diputats del Parlament de Catalunya. Confesso que després d'haver escoltat molt atentament el senyor Ruiz i Ponsetí, m'ha produït molta impressió el que ell ha dit.

Confesso també — com aquell famós jutge — que també m'ha fet molta impressió el que ha dit el senyor Fàbrega després. Realment, suposem que el cas aquest de Calonge és un cas anàleg, com recordava el senyor Arnau i Cortina amb molta raó, amb el que ha succeït a la immensa majoria dels pobles del nostre litoral. És clar, els poblats van començar lluny del mar perquè en els temps que hi havia pirates les poblacions s'arreglaven on podien tenir una protecció i podien vigilar l'arribada dels enemics. Allà es feren els primers nuclis de poblacions, i després, quan la civilització va anar augmentant i la seguretat exterior era més gran, es van anar estenent cap allà on era millor: la plana i a la vora del mar. A Calonge, probablement, deu haver succeït el que ha succeït a tot el litoral català.

¿És que indefinidament les poblacions modernes, creades a l'empar d'unes noves necessitats, han d'estar subjectes a aquest govern, a aquesta administració dels nuclis primitius, per més que històricament sembli que hi poden tenir algun dret o alguna prerrogativa major? Evidentment que no. La nostra simpatia, per consegüent, aprecia les coses només que des del punt de vista general i català, fóra a favor del dictamen i de l'aprovació d'aquest Projecte de Llei. Però, evidentment, hi ha quelcom del que diu el senyor Ruiz i Ponsetí que té una mica de raó. ¿És que es pot anar a l'aprovació d'aquest Projecte dient, només: es crea un Municipi independent, i no es diu d'aquest Municipi independent ni com es nomenarà, ni en què consistirà? És que realment es pot fer això? No és que volguem tenir un escrúpol legalista, no, senyor Galés; nosaltres no volem anar a posar una dificultat ni molt menys en un assumpte d'aquesta naturalesa, ni dir que torni l'expedient i vagi d'una oficina a l'altra, que podria semblar un afany obstruccionista. És veritat, senyor Galés, que aquest instint d'anar de pressa no el demostra pas la V. S. en altres assumptes d'una superior importància a aquest de la segregació d'un terme municipal!

El Sr. GALÉS: Si són d'una superior importància, ja està justificat.

El Sr. DURAN I VENTOSA: De molta superior importància. Però nosaltres no tenim pas aquestes idees. El senyor Galés, en nom de la Comissió ha ofert al senyor Ruiz i Ponsetí que el dictamen torni a la Comissió. Si és que això s'accepta i en definitiva es fa, em sembla que hauria d'ésser per a resoldre definitivament aquests dos problemes de la Llei Municipal catalana. Jo no vull anar a discutir si l'article A o si l'article B de la Llei Municipal obliga o no obliga a tot això, però sí que quan reserva la Llei Municipal al Parlament de Catalunya la creació de Municipis independents en determinades circumstàncies, no ha d'ésser per autoritzar simplement al Conseller de Governació per a estudiar-los, sinó que li ha de dir que és el que ha de constituir aquest Ajuntament nou ha d'estar constituït per una població, ha d'estar constituït per un terme municipal, o sigui un territori, i ha d'estar constituït per un principi essencial i espiritual que serà el nom. D'aquestes tres coses, en el Projecte de Llei no se'n diu cap.

El Sr. FABREGA : En el Projecte de Llei, sí. S'hi consigna el de Sant Antoni de Mar.

El Sr. DURAN I VENTOSA : El que discutim ara és el dictamen.

El Sr. FABREGA : Però en el Projecte de Llei que es va presentar aquí i que es va llegir en aquesta Cambra es demanava que el nom fos el de Sant Antoni de Mar.

El Sr. DURAN I VENTOSA : Potser sí, però el que aquí ara discutim no és la iniciativa del senyor Conseller de Governació, sinó el dictamen de la Comissió. I en el dictamen aquest es diu : «Es disposada la segregació del barri de Sant Antoni de Calonge, del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent.» Quants habitants són això? No ho sabem; aquí no es diu. Quin terme municipal? No el sabem. Quin nom tindrà? Tampoc el sabem. De manera que això, en definitiva, constitueix simplement una autorització al senyor Conseller de Governació. Comprenderà el Parlament que aquesta Minoria no vol pas posar dificultats al senyor Conseller de Governació — que té moltes altres atribucions, i a vegades se'n pren, en coses de molta més importància i major transcendència que no pas la segregació del terme de Calonge — no anirem pas a posar unes dificultats en aquest ordre; el senyor Conseller de Governació ens mereix tota la confiança, perquè ja compremem que prendrà totes les precaucions necessàries per no agreujar els interessos legítims d'aquella comarca. Però no estaria realment més bé que això es fes en la deguda forma? En aquest sentit es complaurien — no el senyor Ruiz i Ponsetí, que al cap i a la fi és un Diputat com tots nosaltres — sinó les raons que ha allegat el senyor Ruiz i Ponsetí. En aquest sentit, si la Presidència de la Comissió de Governació manté la seva oferta de tornar el dictamen a la Comissió de Governació i ho accepta també el senyor Ruiz i Ponsetí, nosaltres no ens hi oposarem, sinó que ens adherirem a aquesta petició. Però en la intel·ligència que no ha d'ésser per a anar a fer un nou estudi perquè sí, sinó per a anar a resoldre aquest triple problema que planteja aquest Projecte de Llei; és a dir, que en crear-se un nou Ajuntament se sàpiga quants electors, quants veïns comprendrà aquest Ajuntament, quin terme comprendrà aquest Ajuntament i quin nom tindrà aquest nou Ajuntament. Dit això, nosaltres ens sumem al que acordi la Comissió de Governació.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : Jo, senyors Diputats, he de lamentar novament l'haver d'intervenir en el fons de la qüestió, perquè crec que tal com està plantejat el problema, allò més adient era seguir el camí que nosaltres havíem indicat, és a dir, remetre l'assumpte a la Conselleria de Governació, en aquest cas a la Direcció General d'Administració Local, perquè sigui tramitat en altra forma. Jo, si la paraula «en forma legal» molesta el senyor Galés, diria «en altra forma com s'ha tramitat».

I no és pas una qüestió purament de forma el

que ens fa insistir a nosaltres en el nostre punt de vista; és una qüestió realment de fons. Si tramès l'assumpte a la Direcció General d'Administració Local ha d'ésser plebiscitat altra vegada en forma de signatures recollides a domicili, nosaltres no tenim cap interès que es torni a tramitar. Les poques signatures que falten per arribar al 75 per 100, suposem que fàcilment serien arreglades i que aquesta vegada s'arribaria al 75 per 100. Nosaltres demanem que no solament per aquest cas, sinó per tot el que afecti a l'interès públic, les votacions siguin secretes. Els plebiscits han d'ésser en forma de votació secreta, i aleshores el poble, d'una manera espontània, manifestarà la seva voluntat. Si no hi ha el pensament d'atendre'ns en aquest aspecte de la nostra petició, nosaltres no tenim cap interès en retreure l'expedient a la Conselleria de Governació, perquè suposem que vindria en una forma semblant a la que ha vingut aquesta vegada. El que sí m'he de permetre rectificar és una qüestió de fet: o el senyor Galés o aquest Diputat que ara us parla, no sabem treure el 75 per 100 d'una quantitat...

El Sr. GALÉS : Potser sóc jo el que no el sé treure. Sobre això, cap disputa.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : Jo he demanat el dictamen al senyor Galés, perquè el senyor Galés ha afirmat d'una manera categòrica que jo m'equivocava; he tornat a repetir el càlcul i torno a trobar que no arriba al 75 per 100. Per consegüent, el vici de nullitat que jo sostenia, existeix. El que hi ha — i potser no ens equivocàvem ni el senyor Galés ni jo — és que bé sigui perquè tinc més anys i m'agrada començar pel principi en compte d'anar a buscar els atesos del final redactats per la Conselleria de Governació, jo he volgut buscar les firmes autèntiques, he volgut buscar els plec de firmes, i en els plec de firmes, prescindint d'aquells atesos que donen el resultat, m'he volgut prendre la molèstia de buscar el 75 per 100, i he trobat que segons els certificats que hi ha de la Junta del Cens, el nombre d'electors és de 526; el 75 per 100 d'aquests electors — he repassat el càlcul — són 394 i mig; faig donació del mig i ho deixo a 394. Els que han firmat, les firmes que apareixen en el plec de firmes degudament certificades, però no degudament legalitzades, són 381, és a dir, que no arriben a les 394 necessàries per a assolir el 75 per 100. Aquest és el càlcul que jo havia fet la primera vegada i que avui he tingut interès en repassar ara davant una afirmació tan categòrica com la del senyor Galés.

El Sr. GALÉS : Què diu l'expedient? Diu que són 396 els signants?

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : No ho he llegit; cap al final no hi he arribat.

El Sr. GALÉS : Jo sí que hi he arribat, naturalment.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : Jo en vaig tenir prou amb veure els plec de firmes.

El Sr. GALÉS : És que això no val la pena, senyor Ruiz i Ponsetí! Les coses són com són.

El Sr. DURAN I VENTOSA : L'important és el nombre de firmes que hi hagi!

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : L'altre són con-

sideracions addicionals a les quals no tinc perquè entrar-hi. De totes maneres, si les firmes fossin suficients per a passar del 75 per 100, el nostre punt de vista seria el mateix; no és precisament pel nombre de signatures que hem adoptat aquesta posició. Ja ho hem dit des del primer moment; és sobre la forma de plebiscitar la qüestió. En totes les qüestions de caràcter públic que s'hagin de plebiscitar, nosaltres considerem un procediment equivocat el recollir les signatures a domicili; creiem que ha d'existir la garantia d'una mesa electoral, una votació i una urna, on en forma secreta sigui dipositat el vot dels electors.

El Sr. FÀBREGA: Quan es va fer la Llei Municipal és quan s'havia d'haver previst això; ara caldria modificar la Llei Municipal catalana.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: No s'ha de modificar, senyor Fàbrega, s'ha de reglamentar només. I després, nosaltres hem d'insistir en l'argument principal referent a la legalització de les signatures. Si s'admet el procediment de signar, d'acord; el considerem equivocat, però nosaltres no tenim majoria i hem d'acatar les resolucions que adopti la Majoria. Però llavors la legalització ha d'interessar tant les signatures positives com les negatives, no hi ha cap motiu perquè hagin de buscar una legalització notarial els que votin en contra i n'hi hagi prou amb la seva signatura els que voten a favor. Això, simplement, és una irregularitat de l'expedient. Ens deia el senyor Galés que s'han cotejat les signatures amb el cens electoral, i jo li he de dir que no s'han cotejat: s'ha compulsat la coincidència dels noms. També ens parlava d'un coteig de signatures amb la certificació de veïns. Jo li he de dir que no sé què vol dir amb això; crec que ha estat fruit de l'abundosa imaginació del senyor Galés, però no crec que en els Municipis hi hagi una certificació de veïns on consti registrada la signatura de tots els electors; si això hi és i s'han compulsat una per una aquestes signatures, això tampoc no consta en l'expedient, de manera que no hi trobo aquesta compulsació.

Per consegüent, la nostra posició queda resumida en aquestes paraules: Considerem que el plebiscit hauria d'ésser secret; si el plebiscit ha d'ésser secret, hauria de tornar aquest assumpte a la Conselleria de Governació perquè convoqués un plebiscit en forma; si no ha d'ésser secret, nosaltres d'aquesta dotzena o dotzena i mitja de signatures que hi puguin manca no en farem qüestió. Però la nostra posició inicial no és pas per a allargar la qüestió, sino arribar a una solució pura de l'assumpte, en el qual insisteixo que no tenim cap interès polític; no ens mou més que el desig que els primers passos que doni la nostra terra en l'adaptació de la Llei Municipal catalana, els donem amb la garantia de fer les coses bé.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS: La Comissió, realment, havia contestat les objeccions que feien referència a la forma, i no respecte el fons. La Comissió no crec que pugui entrar si estaria més ben feta la sollicitud de segregació procurant que hi hagués un plebiscit secret i públic i sense precedent, perquè jo crec que depassa l'abast de les atribucions

que competeixen a la Comissió. Jo puc assegurar a la Cambra que aquest no és el primer — com algú podria creure — dels expedients de segregació que s'han portat a discussió del Parlament. Tenim record, d'abans del 6 d'octubre, de la segregació 6 del Municipi de Montesquiu; recordo, després, la segregació del Municipi de Serra d'Almos, i tingueu la seguretat més absoluta que en ambdós casos s'han seguit els mateixos tràmits que s'han seguit ara. De manera que si aquells expedients, el dia que varen ésser elevats a Llei, el Parlament català va creure que havien estat regularment tramitats i els va poder aprovar i convertir en Llei, crec que fóra absolutament contrari al nostre punt de vista i al nostre criteri el posar ara un tracte diferent als que vinguin, al present, per exemple. He de fer notar, sense voler ésser un esclau de la lletra de Llei, que l'art. 4.<sup>è</sup> diu: en quant hi hagi més de 2 quilòmetres de separació del nucli urbà, en quant hi hagi 800 habitants i tinguin propis mitjans econòmics per a assegurar la pròpia existència, i ho sollicitin les tres quartes parts dels seus electors. «Ho sollicitin», i això és el que s'ha fet en l'expedient: assegurar-se si hi havia la sollicitud. I aquesta sollicitud ha estat repetida, i ha estat posada en dubte respecte de si tots els signants eren vàlids, si era legal la seva representació, i això es va poder comprovar amb aquell edicte. Per tant, aquell que fa la demanda, ha de provar — i no pas l'altre — si hi ha hagut uns senyors que han dit: «Aquestes signatures no són vàlides». Què ha fet la Conselleria? La Conselleria ha dit: S'obre informació pública perquè vinguin a dir quins són els senyors que han firmat o no han firmat i se'ls hagi pogut suplantar la firma o no. S'ha fet aquesta informació pública durant deu o quinze dies i no s'ha demostrat sinó en dos casos que hi hagués pogut haver error. Com que aquests dos casos no afectaven al nombre total — perquè, tal com ha dit el senyor Ruiz i Ponsetí, amb el seu acostumat sentit comú, nosaltres no hem d'anar a discutir si són 394 i mig i 394 —, basta que la majoria declarada vulgui aquesta segregació, perquè s'hi pugui donar lloc dintre dels termes legals.

És per això que aquesta Comissió sent molt no poder acceptar el prec del senyor Ruiz i Ponsetí. Ho podríem acceptar si es tractés de la petició gairebé formulària d'examinar l'expedient perquè no hi ha hagut temps de fer-ho; però no en el que fa referència al fons. És precisament perquè ara el senyor Ruiz i Ponsetí ens diu que es refereix al fons, que crec que aquesta Comissió no té facultats per a anar i dir a la Conselleria si s'ha fet bé o no aquesta sollicitud. Si les altres vegades s'han acceptat com vénen i s'han complert aquests preceptes de l'art. 4.<sup>è</sup>, entenem que nosaltres — almenys aquest és el nostre criteri — no podem entrar en el fons de l'assumpte.

Si altra cosa deia el senyor Duran i Ventosa, no hi teníem inconvenient, però reconeixera el senyor Duran i Ventosa que la seva posició i la del senyor Ruiz i Ponsetí no són coincidents. Voldria el senyor Ruiz i Ponsetí que tornés a la Conselleria, i nosaltres fins on podríem arribar és que tornés a la Comissió, però no podria com-

prometre'm a voler que pel nostre criteri o per la nostra opinió, s'haguessin de reformar les normes fins ara seguides en la confecció d'aquests expedients.

El Sr. PRESIDENT: Es procedeix, doncs, a la votació del dictamen?

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Ara sí que em permetria demanar, senzillament, que l'expedient passi novament a la Comissió, per a estudiar i veure aquesta discrepància que ha nascut en el curs de la discussió, de si hi ha el 75 per 100 de les signatures o si no hi ha el 75 per 100 de les signatures, perquè si no hi són, jo crec que de cap manera el Parlament pot aprovar aquesta segregació; i si hi són, com és una qüestió de fet, la Comissió, en poc temps, pot dictaminar, i quan la Comissió hagi donat el seu dictamen definitiu, crec que aquest estarà a punt d'ésser votat pel Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS: La Comissió no pot fer altra cosa, en aquest moment — perquè no puc sotmetre a la meua opinió la dels companys —, que lamentar-se de què realment no quedi comprovat que hi ha una única orientació en l'argumentació amb què es discuteix el dictamen. Unes vegades hem vist en el debat de totalitat, que era per qüestió de fons; ara, després que se'ns havia dit que això no tenia importància i que realment no es consideraria important una xifra o dues que hi puguin haver de diferència, ara, ara, en nom d'aquesta petita diferència, se'ns vol fer tornar el dictamen a la Comissió.

Jo no puc fer altra cosa que fer constar la meua estranyesa, perquè realment no sé els arguments als quals es pot atendre la Comissió, no sé si es tracta d'una qüestió de fons o d'una qüestió de forma, si ve de dos números o no; no sé, en definitiva, quina és la pretensió, la intenció — que sempre serà recta —, que pot guiar al nostre distingit company.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Les paraules del senyor Galés m'obliguen a dir una cosa que jo no volia dir. Ací s'ha parlat d'intencions d'aquesta Minoria quan aquesta Minoria ha dit clarament que no tenia cap segona intenció, que només volia el tràmit legal d'aquest dictamen. Però jo he de dir ara que en una de les darreres sessions d'aquest Parlament vaig parlar personalment amb el senyor Conseller de Governació, anunciant-li que pregàriem el retorn d'aquest dictamen a la Comissió, i el senyor Conseller de Governació ens va dir que no hi havia cap inconvenient, i que diria que sí, desseguida. Per això, a nosaltres ens ha sorprès que l'assumpte sigui posat a discussió sense la presència del senyor Conseller de Governació.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ruiz i Ponsetí: Són moltes les apel·lacions que fan sovint les Mi-

nories sobre la manca de la presència dels senyors Consellers per a discutir. Els assumptes figuren a l'ordre del dia, i havent-hi un membre del Govern, el Govern es considera parlamentàriament present. Si es tractés d'un cas tan específic, hi hauria estat el senyor Conseller corresponent. Com les paraules de la V. S. es podrien interpretar com que s'ha posat a discussió un assumpte per sorpresa, jo no voldria que això prenguéssim, ni en la V. S., ni en la Cambra, ni en l'opinió.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Explicaré les meves paraules, que no deixaran lloc a dubtes. Jo no crec que hi hagi hagut el desig de sorprendre'ns; però el que no vull és que havent-nos produït — almenys així ho creiem nosaltres — amb una correcció parlamentària absoluta en la discussió d'aquest dictamen, se'ns vingui a parlar ara de segones intencions, segones intencions que no han estat mai en la nostra imaginació. Nosaltres hem demanat simplement que se segueixin els tràmits legals. Creiem que el prec que fèiem podria ésser atès, teníem la promesa de què seria atès, i no hem volgut fer relluir aquesta promesa; però en el moment que se'ns nega complaure'ns en el nostre prec, nosaltres, senzillament, demanem que l'única qüestió de fet sobre la qual hi ha dubte, sigui aclarida. Si aquesta qüestió de fet tampoc vol el senyor Galés que sigui aclarida, nosaltres ja no tenim res més a dir sobre aquesta qüestió.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. GALÉS: Si aquesta Comissió hagués pogut estar assabentada d'aquesta conversa particular i d'aquesta promesa, que no dubto ha existit per les paraules del senyor Ruiz i Ponsetí, ens hauríem estalviat ja aquesta estona, perquè és evident que aquesta Comissió que treballa amb una connexió i harmonia perfecta amb el Govern i els seus Consellers, hauria acceptat la suggerència d'una manera immediata, i m'hauria evitat aleshores l'haver d'argumentar una posició contra la posició de la V. S. Hauria tingut d'argumentar el que desitjo que quedi d'una manera clara: que això torna a la Comissió per a un millor estudi, per a una compulsació de fet, però no perquè sigui mal fet l'expedient ni el dictamen, perquè s'ha estudiat el dictamen, s'ha tingut el temps necessari, i l'expedient està ben fet, i això és el que sustenta la Comissió. No obstant, donades ja aquestes explicacions, i la de què el senyor Conseller de Governació havia fet aquest avenç al senyor Ruiz i Ponsetí, crec, senyor President, que no correspon altra cosa — i aquesta Comissió no hi té cap inconvenient — que el dictamen torni a la Comissió, per a aquells fins i estudis a què alludeix el senyor Ruiz i Ponsetí.

El Sr. PRESIDENT: Torna el dictamen a la Comissió.

**Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de Masies de Sant Hipòlit per tal d'agregar-la al de Sant Hipòlit de Voltregà**

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL : Senyors Diputats : No és per a consumir cap torn en contra d'aquest dictamen, ni per a oposar-nos a aquest dictamen pel que he demanat la paraula. Jo em vull referir en el que respecta a aquest dictamen a una qüestió que depassa dels límits concrets del dictamen, per voler saber, per voler adquirir la coneixença de la interpretació que s'ha de donar a la Llei Municipal en els assumptes que es refereixen al cas particular de la segregació que aquí es demana.

Com que les preguntes que jo he de fer o els aclariments que voldria demanar depassen la formalitat del dictamen i es refereixen ja a una cosa més general, que crec que, per consegüent, depassa també la competència de la Comissió, jo sento que no hi hagi el senyor Conseller de Governació, ocupat en altres coses. Però tal vegada aquesta interpretació i aquests aclariments que jo demano, que no pot donar-me'ls la Comissió, podrà potser donar-me'ls el director d'Administració Local, en el que es refereix a aquest assumpte.

Es tracta d'un cas particular que va expressament determinat a la Llei, que és el cas d'un Municipi que estigui absolutament rodejat d'un altre sol Municipi, i que no tingui comunicació, per consegüent amb dos o més Municipis. Segons sembla, aquest és el cas de Sant Hipòlit i les Masies de Sant Hipòlit. El Municipi de Sant Hipòlit sembla que es troba completament rodejat solament pel Municipi de Masies de Voltregà. Ara jo no he de ficar-me ara en l'objectiu de la Llei en aquest assumpte, perquè Llei és; però a mi se m'ocorre que no sembla sinó com que un Municipi que estigui rodejat per un altre Municipi sol, estigui emparetat de manera que no tingui sortida enlloc, i en realitat no és això; el Municipi pot sortir per tots cantons, perquè no hi ha cap tanca que li ho impedeixi.

Però, en fi, la Llei ho disposa així i hem d'acatar la Llei. I la Llei en aquest cas no exigeix el consentiment dels dos Municipis, els termes dels quals es van modificar. Està bé; s'ha de complir la Llei. Però jo dic: en aquests casos, és que precisament es poden modificar els distints Municipis de manera que s'alterin les condicions econòmiques d'un i altre? Ah! Això ja entraria dintre dels termes generals de la disposició general respecte de les segregacions i agregacions de Municipis. Jo entenc que en aquests casos en què s'ha volgut considerar que el Municipi envoltat per un altre Municipi no té suficient comunicació amb la resta del món, per a poder tenir comunicació amb altres llocs, cal limitar-se a donar-li un eixamplament de termes que faci que es pugui comunicar amb altres Municipis, però sense alteració de les condicions econòmiques, a no ésser que aleshores es prengui la precaució que vingui el consentiment dels dos Municipis, els termes dels quals es vol modificar. És clar que potser em direu: La Llei no expressa d'una manera clara i categòrica que això s'exigeixi. Però, naturalment, si el principi general és que quan s'alterin les condicions econòmiques de dos Municipis, ha d'haver-hi el consentiment d'ambdós Municipis, sembla que quan la modificació dels termes dels Municipis sigui per a donar comunicació a

un d'ells amb altres Municipis, no es vinguin a alterar les situacions econòmiques.

No és que m'hi faci fort, només demano la interpretació autèntica d'això, i si es creu que efectivament en els casos en els quals s'hagi de donar sortida a un Municipi completament envoltat per un altre Municipi, es necessita o no, en cas que hi hagi alteració econòmica, que subjecti a l'article principal, a l'art. 2.<sup>a</sup> de la Llei, segons el qual es necessita el consentiment dels dos Municipis.

Res més que aquestes observacions, que volia fer i que no es refereixen precisament a aquest dictamen sinó, en termes generals, a tots aquells casos en què es tracti d'un Municipi envoltat enterament per un altre.

El Sr. PRESIDENT : Té la paraula el senyor Lloret.

El Sr. LLORET : Senyors Diputats : Jo he assistit amb tanta atenció, però amb molt més motiu segurament que els altres senyors Diputats, a la discussió que s'ha desenvolupat aquesta tarda al Parlament entorn de les segregacions, agregacions i separacions de Municipis. Realment, aquest és un tema interessantíssim que va resoldre, al meu entendre, magníficament, la Llei Municipal catalana, deixant a part que les fixacions de nombre de veïns, els detalls insignificants en més o en menys d'unes circumstàncies, puguin fer variar el criteri de determinats senyors Diputats, i moltes vegades de determinats punts de vista, com en el cas particular que es discuteix.

La prova que hi ha un principi de perfecció a la Llei catalana, és la conformitat absoluta de totes les Minories, que d'una manera acurada varen estudiar, junt amb la Majoria, tot el que es referia a l'agregació i segregació de termes municipals. Naturalment, ens hem trobat amb un inconvenient, l'inconvenient que nosaltres fem unes Lleis, i després ens trobem amb casos que porten anys d'existència, plantejats de temps enrera, que s'han de resoldre de pressa, i nosaltres no podem anar tan de pressa com fóra necessari en la reglamentació de les Lleis que nosaltres aprovem. ¿Però això vol dir que hem de suspendre en un moment determinat, i per durant molts mesos, el compliment de les Lleis, perquè no tinguem la reglamentació que molt clarament i encertadament, demanava el senyor Ruiz i Ponsetí? Jo crec que no; jo crec que aquesta reglamentació precisament la podem anar fent, tot resolent casos particulars, casos particulars que vindran al Parlament, casos particulars que no es resolen, senyor Ruiz i Ponsetí, a la Conselleria de Governació, sinó que es resolen efectivament allí, però sobre els quals i contra els quals hi ha recursos, i que poden donar lloc a una doctrina de Tribunal i, per tant, a una jurisprudència. I mentre no vingui aquest Reglament, jo crec que s'ha de donar l'elasticitat suficient a la Conselleria de Governació perquè atemperant-se a les normes més o menys rígides que la Llei dicta i estableix, pugui resoldre els casos.

Això en termes generals. En el que fa referència al cas particular que plantejava ací, molt encertadament, el senyor Abadal, jo crec que la cosa és senzilla. Si ens trobem amb un Municipi envoltat d'aquesta manera, anar a la imposició de l'article 2.<sup>a</sup> fóra fer impossible aquesta segregació,

fóra fer impossible que vingués la necessitat que comporta la segregació mateixa. En canvi, jo crec que, dintre de la Llei, em penso que l'art. 13 que esmentava el President de la Comissió, senyor Galés, és el que pot resoldre aquest conflicte, perquè sotmetent al dictamen tècnic la potencialitat econòmica amb la qual ha de subsistir cada una d'aquestes agrupacions que se segreguen, em penso que pot quedar solventat, quedant salvades totes aquestes qüestions.

Aquest no és, modestament, el criteri d'un funcionari ni d'un representant del Govern; aquest és el criteri del Diputat que té ara l'honor de dirigir-vos la paraula. Res més.

El Sr. ABADAL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Abadal.

El Sr. ABADAL: Ja he dit que jo no em proposava atacar aquest dictamen, ni demanar que tornés a la Comissió, ni una cosa per l'estil. Jo únicament desitjava la fixació d'un criteri respecte d'aquest assumpte.

El senyor Lloret ha dit que la Llei Municipal necessita una reglamentació, que s'ha de fer i que no hi ha hagut temps de fer. El senyor Ruiz i Ponsetí ja deia abans que aquesta reglamentació li semblava que havia d'ésser prèvia a tots aquests altres casos que després vénen en l'aplicació pràctica dels casos. En fi, sigui el que sigui, vindrà un dia el Reglament. Jo dic — aquest és el meu criteri, el criteri particular meu; no ho serà possiblement de la Conselleria de Governació — que, en el cas de la segregació d'un Municipi envoltat per un altre Municipi, aquesta reglamentació hauria de dir que es farà en la forma que determina l'art. 8.º de la Llei, sempre que no alteri les condicions econòmiques de cap dels dos Municipis, però que si altera la condició econòmica dels Municipis aleshores s'hauran d'adaptar, quant a aquest punt i únicament quant a aquest punt, a les regles generals de l'article a què abans m'he referit.

Jo dic que aquest seria el meu criteri si jo hagués de fer el Reglament. Possiblement no serà el de la Conselleria de Governació. Però és una cosa possible, perquè el Reglament s'ha de fer i no sabem que dirà. I jo pregunto al senyor Lloret, jo poso a la consideració de tots els senyors Diputats: «Bé, i si aquesta reglamentació, que possiblement podria dir això, ho diu en definitiva, ¿què resultarà d'un cas en el qual s'hagi fet aquesta segregació alterant les condicions econòmiques de cada un d'aquests Municipis?» Ens trobarem aleshores que la Llei haurà autoritzat una segregació de Municipis que després un Reglament, que va a l'aplicació d'aquella mateixa Llei, haurà dit que s'hauria de fer d'una altra manera. Ens trobaríem amb una contradicció lamentable. Jo no faig més que fer aquesta observació de caràcter general, perquè ja dic que respecte a aquest assumpte no hem d'opinar i sols fer aquestes observacions pel que fa referència a la transcendència que pugui tenir en el dia de demà la qüestió aquesta en altres casos que es puguin presentar.

El Sr. LLORET: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Lloret té la paraula.

El Sr. LLORET: Per a rectificar, ja que avui no s'ha de resoldre aquesta qüestió en el Parlament, sinó que es resoldrà el dia de demà a la Conselleria de Governació, que prendrà totes les mesures davant de tots els antecedents que siguin necessaris i es tindran molt en compte les observacions fetes pel senyor Abadal. I naturalment, el dictamen serà sotmès a la discussió, no del Parlament, però sí dels interessats, i aleshores veurem com es resol aquesta qüestió que, tal com la planteja el senyor Abadal, resulta quelcom difícil, perquè si d'un Municipi n'han de fer dos sense poder variar la substància de la cosa, sense poder variar les condicions econòmiques del primer Municipi, no sé com ho farem.

El Sr. DURAN I VENTOSA: També tindrà menys necessitats, perquè serà més petit.

El Sr. LLORET: Evidentment, però variaran les condicions econòmiques. Però, en definitiva, es podrà resoldre, i més després d'aquesta aclaració del senyor Duran i Ventosa, per la Conselleria de Governació.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ruiz i Ponsetí té la paraula.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: Senyors Diputats: El temps no es presta a discutir la qüestió d'aquest Projecte de Llei de segregació del Municipi de Sant Hipòlit de Voltregà, i nosaltres insistim que s'ha presentat amb un vici d'apresament. Nosaltres, seguint la nostra tesi general que abans indicàvem, sempre que poguem posarem resistència a les segregacions. El cas particular, aquest tan curiós que planteja la Llei catalana, d'un Municipi envoltat per un altre Municipi, i que va produir un general esfereïment dintre de la Comissió redactora de la Llei Municipal en donar-se compte que podien existir Ajuntaments en aquestes condicions, nosaltres hem de confessar que no ens va esverar gens ni mica. Si es tractés d'Estats autònoms, d'Estats independents que estiguessin en aquesta situació i hi poguessin haver refrechs de caràcter fronterer o en l'ordre de les duanes, cosa que podria donar lloc a grans dificultats, la qüestió tindria importància, però aquesta qüestió en el terreny municipal és una cosa purament administrativa i, salvant l'efecte psicològic que pugui produir a alguns habitants de l'Ajuntament envoltat, no crec que tingui interès aquí.

Nosaltres creiem que hem de posar sempre les màximes resistències a aquesta tendència malaltissa i segregacionista, com en aquest cas de Sant Hipòlit de Voltregà. Nosaltres estem d'acord que la solució lògica, la solució raonable i pràctica, és formar un sol Ajuntament, un sol Municipi, amb els Municipis envoltador i envoltat; però estem en un moment en què ja hi ha dictamen, i, malgrat el perill de fer enfadar de nou el senyor Galés...

El Sr. GALÉS: Tots fossin com aquest!

El Sr. RUIZ I PONSETÍ: No; som bons companys. Però jo veig un altre defecte substancial, que no vull callar. Nosaltres no volem posar

cap dificultat a aquest dictamen, però volem fer notar aquesta anomalia del dictamen, l'anomalia que representa la precipitació, i voldríem que en el successiu aquestes qüestions es discutissin i resolguessin amb més calma.

El Sr. FABREGA : Tres anys.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : Jo sentiria que el senyor Fàbrega es molestés.

El Sr. FABREGA : La V. S. hagués anat o viscut allà, ja ho sabia.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : Jo voldria fer notar serenament, plàcidament, al senyor Fàbrega, aquesta anomalia.

El Sr. FABREGA : Com que la V. S. no ha viscut allà, no sap la raó que tenen els de Sant Antoni.

El Sr. RUIZ I PONSETÍ : Si els senyors Diputats no m'interrompen, jo amb breus paraules procuraré fer notar aquesta anomalia. En l'art. 8.º de la Llei Municipal, que fa possibles aquestes segregacions, hi ha un paràgraf molt llarg que fa referència al cas que hi hagi acord entre les dues porcions de Municipi ; aquest paràgraf no interessa en aquest cas particular, perquè sembla que no hi ha hagut acord i la Llei diu ben categòricament que si no s'ha arribat o s'ha trobat l'avenença, el Conseller, previ informe, proposarà la solució al Parlament per mitjà d'un Projecte de Llei. I aquí fem aquesta figura retòrica de la serp que es menja la cua i després no queda cua ni serp, perquè la Llei diu que el Conseller ho proposarà al Parlament i el dictamen diu que el Parlament ho proposarà al Conseller. Nosaltres, si el Conseller de Governació fos aquí, li diríem que no tenim inconvenient en acceptar aquest Projecte de Llei tal com ha vingut, que votarem el dictamen, però li preguem que aquesta figura retòrica no es repeteixi més.

Fetes aquestes aclaracions, el vot nostre és favorable a l'aprovació.

El Sr. GALÉS : La Comissió està encisada que mereixi l'aprovació de la Cambra.

El Sr. PRÈSIDENT : Es posa a votació el dictamen.

Article 1.º No hi ha cap vot particular ni esmena. S'aprova? (*Assentiment.*) Aprovat.

Article 2.º Tampoc no hi ha cap vot particular ni cap esmena. S'aprova? (*Assentiment.*) Aprovat.

Resta pendent de votació definitiva.

Havent-se de reunir la Cambra, demà, en Comissions, la Presidència proposa que la pròxima sessió es celebri el dijous. S'acorda així? (*Assentiment.*) A les sis hi haurà votació de quòrum.

## ORDRE DEL DIA

### per a la sessió de dijous

1. Precs i preguntes.
2. Interpellació sobre l'Estatut del Vi i el problema vinícola.
3. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'estudi d'un procediment de suspensió del procediment administratiu per al cobrament de les quotes d'exaccions municipals.
4. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació de la Barriada de Sant Antoni, del terme municipal de Calonge, per tal de constituir-se en Municipi independent.
5. Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei aprovant la segregació d'una part del terme municipal de Masies de Sant Hipòlit, per tal d'agregar-la al de Sant Hipòlit de Voltregà.
6. Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei reguladora de la Procuradoria de Catalunya.
7. Votació definitiva del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei relatiu a l'aprovació del Pressupost extraordinari d'Obres i Sanejament i del també extraordinari d'ampliació del de liquidació de crèdits del 1934 formulats per l'Ajuntament de Barcelona.

(*S'aixeca la sessió a un quart de nou i tres minuts de la vetlla.*)